

Orsovai Hírlap

TARSADALMI HETILAP.

AZ ORSOVAI MAGYAR KÖZMŰVELŐDÉSI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség: Korona-út 291.
Kiadóhivatal: Handl József könyvnyomdája.
Megjelenik minden csütörtökön.

Szerkesztő és laptulajdonos:
MIHALIK SANDOR.

Előfizetési árak:
Egész évre: 8 korona | Negyed évre 2 korona.
Fél évre: 4 „ | Egyes szám 20 fillér.
Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal.
Nyiltér soronként 30 fillér.

Szomorú statisztikák.

Ha figyelemmel kísérjük a „Központi statisztikai hivatal” havi kimutatásait, megdöbbenve kell konstatálnunk, hogy nálunk hónapról-hónapra mind nagyobb számmal vannak, kik utlevelet vesznek ki, tehát kivándorolnak.

El Magyarországból! — ez a jelszó valószínűleg a népnél. Idehaza munkát nem lehet kapni, hát kivándorolnak idegenbe. Kissé szomorú alapja van ennek a nagyarányú és mindjobban elharapódzó kivándorlásnak. Ha ily mértékben haladunk, egy esztendő leforgása alatt mintegy negyedmillió ember fogja elhagyni a hazaföldjét.

Vagy csakugyan olyan élehetetlen, elviselhetetlen állapotok uralkodnának már nálunk, hogy kénytelen a szegény ember fölszedni sátorfáját és egy új hazát keresni? Nem hisszük. A legtöbbször a szép remény, a hiu ábránd, a csalfa vágy hajtja, üzi, kergeti. Kivándorlási inger szállotta meg az embereket s ez oly erős és oly hatalmas, hogy senki és semmi sem tántoríthatja el őket szándékuktól. A mi kis földjük, egyéb holmijuk van, mindazt pénzzé teszik s mennek a bizonytalanságba, az általuk vélt Eldórádába, Amerikába.

Hogy sok idehaza a munka és kenyérelküli ember, azt jól tudjuk és

ezen nem akadunk fenn egy szemernyi sem, ha azok, kiknek itthon nincs mit keresniök, illetve találniok, idegenben próbálnak szerencsét. Elvégre az ép kéz-láb ember, a dolgos, munkadvelő és tisztességes polgár csak nem fog koldustarisznyát nyakába akasztani, hogy aztán alamizsnát kéregessen családja számára. Ezzel ellenkezik természete, jelleme és önérzete. Inkább nyomorog, éhez, fázik, s ha már sehogy se tud boldogulni idehaza, fölcihelődik s munkát keres idegen földön.

Szomorúnak elég szomorú, hogy országunk népét nem tudjuk ellátni elegendő munkával, s ha már képtelenek vagyunk tisztességes kenyeret adni nekik, nem gátolhatjuk abban, hogy boldogulást keressék ott keressék, a hol földet találni vélik.

De az aztán más elbirálás alá tartozik, ha olyanok hagyják oda szülőföldjüket, kinek van mit a tejbe aprítani, van egy kis földjük, házuk, tehéniük, disznójuk, szóval szépecskén, szerényen megélhetnének, családostul idehaza. Csakhogy, mint már említettük, a kivándorlási inger szállotta meg az embereket, mely hova-tovább mániává fajul. A kissé tehetősebbek rémképeket látnak. Azt hiszik ugyanis, hogy idehaza eluszik az a kis vagyonuk is, a mijük van, s ennek elejét veendő, idő

előtt pénzzé teszik mindenüket s elvitorláznak Amerikába, hol nemcsak hogy biztosíthatják, egzisztenciájukat, hanem még megduplázódhatnak vagyonuk. E rögeszmével szemben aztán nem használ se szép, szó se okos beszéd, se kellő felvilágosítás.

Igy aztán odajutunk, hogy itthon parlagon, műveletlenül maradnak a földek, nincs, a ki gondozza, nincs, a ki értékesítené a kincseket rejtő és dusan termő, kövér földeket. Avatlan kezekbe kerülnek, a kik spekulációs célokra fordítják, úgy hogy fél annyit sem nyújt, mint nyújtania kellene. Az a legfájóbb ebben a dologban, hogy a legszomorubb csalódások érik kivándorlóinkat. Egyik csoport épp úgy nyomorog idegenben, mint nyomorgott ide haza; egy másik rész be se teheti lábát Amerikába, miután itt a nagyfokú beözönlésnek elejét veendő, egy és más rendszabályokat léptettek életbe. Mert manapság már az új világban is rengeteg a munkanélküli száma, magában New-Yorkban állandóan ödög mintegy félmillió dologtalan ember s így érthető, hogy a bevándorlók csak igen nehezen s csak a sors különös kedvezése folytán jutnak munkához.

Oda jutunk tehát, hogy az itthon aránylag jobb módúak örvendő, tehetősebb ember kis vagyonkáját, a mit

TARCA.

Üres a ház.

I.

A régi időből való döcögős országút mikor jó pár ezer forint segítségével átvedlik műúttá, az idelent való nép ajkán egyszerre megszületik az elnevezés:

— No, kész a csináltút.

Es attól fogvást nincs is más neve csak csináltút. Úgy, hogy igen könnyen megesik, ha azt kérdezi az ember a Gergely, vagy a Menyhart szomszédjától, hogy a műúton jár-e be a városba, a szomszéd némi gondolkodás után igen nagy meggyőződéssel vágja ki a feleletet.

— Dehogyan azon . . . A csináltúton, az most a jó út.

Mindezekből kitetszik, hogy a csináltút voltaképpen országút. Csak módosítva van a magyar által, aki a maga eszéjárása és nyelve szerint szeret mindent elnevezni és ezért sokszor nem értünk vele egyet. Noha együtt lakunk, egy a tájkiejtésünk, csak az a jó, hogy ő makacsabb, nem vesz be minden idegenből eredt rosszat.

Hát ezen az újított csináltúton megy valamelyik nap délelőttjén egy festett kocsis. Jó két ló van elébe fogva; az ülésen fiatal menyecske, meg olyan tiz-tizenkét éves forma lánygyerek ül. Ha semmit nem tudna az ember, akkor

is megérezné, hogy baj van, olyan lassan mennek a lovak. Csak épen, hogy mozognak, mintha halottat kísérnének. A felhőt is csak látjuk s ez elég, hogy megejtsük benne a veszedelmet. Az asszony is, meg a lány is szomorú, az arcuk sápadt s a menyecske szemében a kétségbeesés könyve csillog . . . Ezt akkor látja az ember, mikor hátra tekint az asszony és nézi a terhet, a mit visznek a városba, honnan a szeretet s a reménység biztató fénye ragyog újokra. Pedig jószágos nagy isten, hányszor visszafordul, hányszor megigazgatja a fehér pőhölypárnát, hogy szél se jusson a nagybeteg ember testéhez.

A kocsikerékben derekalj, párna, toll között fekszik Vér András. Ennek az asszonynak a törvényes ura, a leánygyerekeknek meg az életkarója. Az édes apja, aki estétkint, ha kibukott kerges tenyeréből a szerszám, sose volt fáradt, térdére szedte valamennyi gyermekét s úgy érezte, hogy öneki most már nem kell semmi. A pipa vidáman pőfékelt a szájában s az ő csodálatosan szűk világát, ime, itt a fűfelhők mögött kerítette be a boldogság aranyos felhője. Azontúl semmit se látott, nem is akart tudni semmiről . . . Nem is volt szava se, Lefogta az ajkát a nagy, csöndes szeretet s ha szólni kellett volna legfőleg mosolygott, vagy a tekintetével beszélt. Most se beszél. Nincs se panasza, se sóhaja. Csak nézi az eget, melyet apró bárány-

felhők fehérítenek be itt-amott s a lelke boldogság helyett fájdalommal telik meg. Olyan gyöngé, hogy a karját emelni is nehéz és sűrű egymásutánban ül ki az ajkára, mint valami nagy piros rózsa, a meleg vér, mely később fekete lesz, akárcsak a fekete pamut, melyből halotti fátyolt fonnak apró, fehér kezek, de azért nem arra gondol, hogy ez a fátyol im, lassan ereszkedik, leborul az ő vérért vesztett, halovány homlokára, hanem arra, hogy uram istenem, mi lesz a földdel szántani kellene, a nádat is le kellene vágni, a kukoricát is le kellene törni, hát mi lesz most, ki végzi mindezeket el, ha ő itt fekszik a fehér párnák közt s a fejét az asszonynak kell arrább tenni, ha mozdítani akarja.

Később, mintha magában beszélne, szinte suttogón mondja:

Vasárnap begyertök értem, törni köll hétfőn a kukoricát.

— Begyűvünk — mondja az asszony és összeszorítja az ajkát, hogy ne hallatszon a zokogása . . . Egy hang se jön ki belőle, mert ő maga is megijedne tőle. Kietlen pusztaságban való rajszó, kiáltás lenne ez, melytől meghül az ereiben a vér. Elég, ha látja a nagy ürességet, mely gyorsan közeledik és hűvösségével kiűz minden bátorságot a szívéből. S a pusztaságban, mint valami fekete borulat sötétlik előtte a jövő kérdése: mi lesz belőlük? Mi lesz a hat apró árvával, ha lehúnyja szemét ez az

Magyarországon féltett, idegenben csakugyan föleszi, mert nem kap munkát s még örül, ha valahogy vagyonának roncsaival haza kerülhet. Bezzeg napjainkban hány meg hány kivándorló jön vagy jönne vissza hazájába, vagy hányan esetelik végtelen rossz helyzetüket Amerikából ösmerőseiknek írott leveleikben otthon maradásra szólítván fel őket.

Mindettől eltekintve, a kivándorlás emelkedőben van nálunk, nem használ semmi. Mennek tömegesen egyes családok, olykor falvak is Amerikába.

Ha ma-holnap Magyarországon megkezdődnek a nagyobb munkálatok, mint öntöző csatornák létesítése, vízszabályozások, vicinálisok építkezése stb., talán munkáshiány lesz nálunk s ezt felhasználja az éberszemű külföld, sereggestül jönnek majd ide a német, olasz és egyéb nemzetiségű munkások, míg a mieink egy szebb jövő reményében idegenbe mentek, hol semmivel sem akadt jobb dolguk, mint idehaza. De hát világot kell próbálni, akárhogy is lesz. A mit itthon rosznak vélték, azt idegenben talán jónak találják s ezen körülmény kiegyenliti mindent.

A verseczi kirándulás.

Múlt számunkban megírtuk, hogy a helybeli polgári leányiskola f. hó 19-én tanulmányi kirándulást tervez Verseczre. E kirándulás megtörtént és minden tekintetben sikerültnek mondható. Résztvett 54 „polgári leány“, tanítónőjük igazgatójuk és tanáraik vezetése mellett, valamint többen a leánykák szülői közül is. Az egész hajót vidám csevegés töltötte meg; kicsinyek és nagyok valóságos „kirándulási“ hangulatot hoztak magukkal, otthon hagyván a mindennapi élet apróbb-nagyobb bajait és gondjait, kis időre felszabadulva a megszokott szürke egyhangúság deprimáló hatása alól. Az általános vidámságot az általános figyelem váltotta fel, midőn hajónk a fenséges Kazán szorosba jutva, Mihálik igazgató előadást tartott a

ember? Mert lehunyja okvetlenül, a város csöndes, nagy épületébe már csak halni küldik be az embereket. Úgy félt, valahányszor a kórház sárga fala mellett ment el, mintha valaki be akarná rántani a homályos falak közé, ahonnan a haldoklók sóhajtásait hallotta mindig és ime, most az ő urát, az ő kenyérkeresőjét, az ő gyermekeinek az édes apját kell bevinni és ráfektetni az idegen ágyra.

Úgy összeszorította valami a szivét, azt hitte, lebukik a kocsiról. Hát miért? . . . Miért kell épen az ő urát bevinni abba a szagos, sötét házba, ahonnan érzi, tudja, hogy nem fog kikerülni soha? A lelke sejteti ezt vele, a szíve, mely tele van szeretettel aggodalommal. Hiszen oda csak azok kerülnek, akiknek senkijük nincs, akik összeesnek az utcán és eltakarítani kell őket. Miért nem maradhat otthon, miért nem gondolhatja az ő két keze.

Nem tudta sehogyse megérteni. Az orvos azt mondta neki:

— Véré, az Isten áldja meg magokat, ne féljenek attól a kórháztól, nem hallottaskamra az.

Az asszony összekulcsolta a két kezét és azt mondta:

— De az, tekintetős úr az . . .
— Itt nem lehet meggyógyítani, hát mit akarnak!

— Az életit . . . Jaj nekünk . . .

— Azt akarják, hogy három nap alatt elvérezzen?

gyermeknek a Traján útjáról, majd folytatólag a Tiberius idejében készített útról Galambócz váráról s a vele szemben romokban látható László várról. Majd Koch Mihály szakaszmérnök tartott előadást a dunaszabályozási munkálatokról. Moldovánál egy cigányzenekar beszállása örvendeztette meg a társaságot, mely soha jobbkor nem jöhetett volna, mint épen a vidám hangulatban elfogyasztott ebéd után s jól lehet a felnőttek azt az elvet tartván szem előtt, hogy „a bor nem szereti, ha izeg-mozog az emberben“ asztalnál maradtak de nem sokáig, mert a fedélzeten felhangzott körmagyar ritmikus muzsikája felcsalogatta őket is a fedélzetre, a hol gyönyörködve szemlélték a leánykák bájos táncát. Bázíáson mintegy másfélórát töltve, ez időt arra használták a kirándulás vezetői, hogy a Bázíás felett elhúzódo magaslatra vezették a gyermekeket honnan gyönyörű kilátás nyílik egy részt a Bánát, másrészt a Duna felé. Az utat innen már vasúttal folytatva d. u. 1/26 órakor érkezünk Verseczre. A fogadtatás az állomásnál megragadó és egyszersmind megindító volt. Mintegy 250 leányka vonult ki zászlókkal, zenével, valamint a községi iskolák tantestületének tagjai Dr. Seemayer Károly elnök vezetésével. Hatalmas éljenzés reszkettette meg a levegőt vonatunk érkezésekor s a kölcsönös üdvözlések után, a Rákócy hangjai mellett megindult a menet a városba. Itt leánykánk verseczi társnőiknél találtak vendégszerető hajlékra s barátságos, testvéri fogadtatásra, a rendelkezésünkre állott rövid idő alatt a város látni valóiból megsemmeltek annyit, a mennyit épen lehetett; megnézték a muzeumot, az iskolát, a templomot, a parkot. Reggel, Versecz impozáns róm. kath. templomában hallgatott mise után, megkezdődött a kivonulás a vasúthoz, a hol vége-hossza nem volt a búcsuzkodásoknak s a levélváltás iránti ígéreteknek az új barátnők között s nemcsak a gyermekek, de az egész kiránduló társaság a legkelleme-

Az asszony tekintete megmeredt.

— No? . . . Így lesz . . . Négy nap múlva a földbe tehetik.

— Hát viszom . . . Beviszöm szegényt — nyöszörgött az asszony és haza se ment az orvostól. Megfordult a kocsival, nekieredt a negyedfél órás órák hosszú útján, mely a tanyák közül vezet be a városba.

Egy örökkévalóság most ez az út.

Lelkében pedig egyik kép a másikat váltja föl. Oly sokféle alakban látja a halállal vívódó embert, hogy el se tudja hinni a bajt, a szerencsétlenséget és azt hogy a doigos, a soha nem henyélő erős ember itt fekszik a háta mögött tehetetlenül, vérvesszetten, sápadtan s a nap-sugár mintha búcsúzni akarna tőle, körülesódkossa az arcát, a homlokát. . . Három nap előtt még fűrt, faragott, Barkácsolt ezt, amant, ami előfordult a háznál, meg ami emberkézre szorult. Mintha most is látná, amint a múlt hét végén űlt a faragószéken a nagy eperfa alatt és igazgatta a baltafoka az akácfa nyelet. Olyan volt, mint egy sas, erős, bátor tekintetű, csupa mosoly, csupa élet. Még jókedvűen mondta:

— Ezt is elkészölöm, hogy ne kínlódjatok a rosz nyéllel.

— Hát mi ez? — sóhajtja az asszony föl a felhők felé tekintve — Nagy Isten, há, lehet éges ez? . . .

Persze hogy lehetséges. El is oszlik nyomában ez a pil matnyi lótkedő az asszonynak, amidőn elébe tárul a szo-

sebb emlékekkel távozott Versecz város falai alól, melynek igaz magyaros vendégszeretete, szivélyessége, előzékenysége még hosszú ideig kedves emlékeink közé fog tartozni. Mint értesülünk, jövő hó 25-én a verseczi leányiskola vissza adja a látogatást; igyekezzünk tehát őket oly szívesen és vendégszeretően fogadni, mint a milyenben ők részestettek bennünket — már csak azon okból is, hadd lássák hogy a magyar vendég szeretet az ország határán is épen úgy megnyilatkozik, mint másutt. Még csak azt jegyezzük meg, hogy a „Margit“ hajón az étkezés, dacára a mai viszonyok szerint kiváló olcsóságának, (gyermekek egy három fogásos ebédért 1 kor.-á, felnőttek 1 kor. 60 fill.-t fizettek) kifogástalan, és igen izletes volt, melyért e helyen is köszönetet mondunk a vezetőségnek. A hajó parancsokának Hoitsy kagitánynak pedig hálásan köszönjük azon kiváló figyelmességét és udvariasságát melyet az által is tanusított, hogy visszajövet az ebédnél a kicsi és nagy hö'gyeket egyaránt gyönyörű rózsákkal lepte meg.

Egy kiránduló.

ORSOVA KÖZSÉG.

A kereskedők és iparosok figyelmébe. Az 1905. évre választott 20 iparhatósági megbízott megbízása még 1905. december hó 31-én lejárván, az 1884. XVII. t. c. 169. §-a értelmében újból választandó 20 iparhatósági megbízott választásának megejtése elrendeltetett. Az 1885. évi október hó 4-én kelt 52211. sz. keresked. miniszteri rendeletre való tekintettel ezen választás a 1906. évre a folyó év május 26-ára d. u. 3 órára a „Budapest“ vendéglő nagy termében tüzetik ki és kéretnek az érdekeltek minél nagyobb számban megjelenni.

Esküdtképes egyének összeírása 1907. évre. A fennálló törvények értelmében Orsova község területén lakó esküdtképes egyének összeírása e hó folyamán megtörténik és ezen bizottságilag

morú sötét kép, amit soha nem fog elfelejteni. Mint szellőtől a füst, úgy oszlik széjjel a bitetlenkedés szürkessége és feltűnik az estalkonyat, mely piros fényvel festette be a sárgába hajló mezőt, a fák mögé pedig árnyék gyanánt fekete vonalakat rajzolt a gyepes földre.

Vasárnap volt. Valahonnan (alighanem Szentkútról) bucsúról jöttek haza. Csak épen, hogy leszáltak a kocsiról. O előre ment a házba a gyerekekkel, hogy levetkőzzenek. Vér András pedig kint maradt, hogy rendbe hozza a kocsit, lovakat. Az asszony aközben a kenyeret is az asztalra készítette már, meg valamennyi almát, egy-két fej szőlőt, új diót, hogy majd esznek. András nem jött. Hol marad ez az ember, tűnődött később az asszony és kiment. A gyerekek is belefogóztak a szoknyájába.

Sötét volt.

Az istálló felől hallatszott a szó:

— Jaj . . .

— András! — szól az asszony.

— Jaj . . .

— Szent Isten, mi lelte ezt az embert!?

Felösmerte a hangjáról.

— András, merre vagy?

Az istálló előtt feküdt eszméletlenül. A szájából csürgött a meleg vér. A föld már nedves és fekete volt tőle.

Rávetette magát az asszony és jajgatott fönhangon, kétségbeesetten. Úgy jöttek azután az első szomszédokból, azok bevitték a fiatal gazdát, fölfektették a

összeállított alaprajstrom a községi íródában június első napjától kezdve 15 napon át bárki által megtekinthető; továbbá, hogy akár alkalmas egyének kihagyása akár nem alkalmasnak bejegyzése miatt 15 nap alatt bárki felszólalhat. Ezen felszólalásokra melyek a hivatalos helyiségben közszemlére lesznek kitéve 8 nap alatt bárki észrevételeket tehet. A felszólalásokat és észrevételeket a községi bírónál írásban kell beadni vagy szóval kell előterjeszteni. A szóval tett felszólalásokat és észrevételeket jegyzőkönyvbe kell foglalni. Felhívjuk erre Orsova esküdtképes lakóit, hogy mennél nagyobb számban élvezhessék ezen szép polgári jogot.

HIREK.

Személyi hír. Sándor Lajos Krassó-Szőrény vármegye királyi tanfelügyelője május 20-dika óta városunkban időzik, s az itt levő elemi és polgári iskolákat felülvizsgálja.

Keresztjáró-napok. F. hó 21., 22. és 23-án tartotta a róm.-kath. egyház az u. n. keresztjáró körmeneteket, melyekben a tanulóifjúságon kívül nagy számú hívő is résztvett.

Nyilvános nyugtázás. Kopeczek F. a Magyar Ház javára 50 kor-t küldött át a helybeli Magyar Közművelődési egyesület elnökségéhez, melynek átvételét ezennel nyilvánosan nyugtazzuk. Az összeg a Magyar Ház alapjához esatoltatik, s a takarékbán gyümölcsözés céljából elhelyeztetett.

Meghívó. Az orsovai állami polgári iskola folyó hó 26-án, szombaton este 8 órakor az intézet tornacsarnokában Tulipán-estélyt rendez, melyen tisztelt Címet örömmel látja

Az igazgatóság.

Kezdeté 8 órakor, vége 10 órakor. Helyárak: ülőhely egy személy részére 2 k., családjegy 3 személy részére 4 k 80 f., állóhely 1 k. Jegyek előre az igazgatóságnál és este a pénztárnál kaphatók. Az est műsora:

nyoszolára és vizes ruhát tettek a mellére . . . Erre nem igen emlékszik Vér Andrásné. Csak onnan kezd tisztában emlékezni, mikor a gyerekekkel együtt a nyoszörgő ember ágya elé került és imádkozott. Hogy addig mi történt, azt a jó Isten tudja . . . Elsötétedik ilyenkor az ember előtt a világ és nem tudja él-e, hal-e.

Akkor, az imádkozás után, kezdte faggatni az emberét is:

— Mi lett, ki bántott, mi történt veled?

— A Csinos.

— Mögrugott?

— Mög . . . Itt, a mellemön.

— Mögütötted?

Dehogyan tudja ezt az ember. Meg ha tudná is, egyre megy az most már . . . Pedig nem ütötte meg. Kifogta őket, azután kicsapta a herésbe, gondolta: hadd legelésszenek, míg ő odabent elvégzi a dolgát. Azonban a lóban is van akarat, meg valamennyi dac is s talán azért, mert víz helyett füvet akart nekik adni a gazdájuk, a Csinos, a fiatalabb, a tüzezebb ló rugással fizetett. Mellberugta Vér Andrászt olyanformán, hogy az többet nem hajta ki őket a hereföldre.

És ezzel megsemmisült egy élet . . . Összedőlt a legigazabb boldogság, senki által nem tudott, nem irigyelt vára, mely az egyszerű békés családi életnek ezt a viruló hajtását oltalmazta. És betöltetlen nagy üresség támadt a nyomán,

1. Dal a tulipánról. Szövegét írta: Szepessy László; megzenésítette Kontor Elek. Éneklé a vegyeskar.

2. Mi nekünk a tulipán? Irta és felolvassa Rech K. Géza.

3. Tulipános lányok. Gyermekjáték I. felvonásban. Irta Bereczik Árpád. Szereplő személyek:

Boriska Alexioviech Olga IV. o. t.

Leonie Koch Dalma IV. o. t.

Ilonka Ozanics Viktoria IV. o. t.

Mariska Czirbusz Anna III. o. t.

Babika Schlosser Kamilla III. o. t.

Lipike Foltiny Mariska II. o. t.

Zoltán Hegyessy Rezső IV. o. t.

Elemér Gruber Jenő IV. o. t.

Médike Gruber Mária III. o. t.

Szobaleány Almán Juliska IV. o. t.

A darabban előforduló táncok:

a) Magyar szoló, lejtik: Gruber Mariska és Ozanics Viktoria.

b) Körmagyar, lejtik: Almán Juliska, Sajti Mihály; Alexander Valéria, Steinbrück Ottó; Koch Dalma, Hegyessy Rezső; Foltiny Izora, Rokay Imre; Kund Ilona, Gruber Jenő; Spida Ilona, Fracska Lázár; Borkány Róza, Seymann Frigyes; Hillebrandt Angyalka, Szegetzky György.

4. Weér Judit rózsája. Költői beszély, írta Lampérth Géza. Szavalja: Ritter Juliska polg. isk. II. o. t.

5. Népdalegyveleg

a) Beszegődtem Tarnócéra . . .

b) Az alispán . . .

c) Van neki, van neki . . .

Éneklé az ifjusági vegyeskar.

6. Disputa, költemény Inezedy Lászlótól, szavalja Csillfary Mátyás p. i. II. o. t.

7. Madarak búcsúja. Mendelsohntól, duett, éneklék Ozanics Viktoria, Almán Juliska és Alexioviech Olga IV. o. t.

8. Pártoljuk a magyar ipart! Élőkép, alakítják az intézeti növendékek.

Értesítés. Az orsovai magyar Közművelődési Egyesület f. hó 27-én Vasárnap délelőtt 11 órakor tartja meg évi rendes közgyűlését az állami iskola rajztermében. Ez alkalommal szí-

amit itt, ebben az árvaságra jutott, eldugott fészekben soká megéreznek a szeretet melegét sóvárgó apró, kicsi lelkek.

A sárga nagy épületből két csikorusuhás ember jön ki, az egyik a derekát a másik a lábait fogja meg Vér Andrásnak és viszik a homályos folyosón végig, valamelyik lefüggönyözött szobába. Az asszony, meg a tizenkét esztendő leány elfogódva lépkednek utána. Nézik, hogy miként cipelik az ő kincsüket, akihez a szívük, a lelkük oda van növe.

Az ajtót becsukják. Egy-egy sóhaj . . . A szent kötelék megroppan s a két szívbe belenyúl a fájdalom, amint húzódik, szakad az apa után.

— Rozám . . . Vasárnap . . . Ertöd?

Az asszony rábólintja:

— Ertöm.

Nem bír szólni. Nincs szava, nincs hangja . . . Menne már, de előbb a zsebébe nyúl, kivész egy koronát és a csikorusuhás embernek adja:

— Legyen rá gondja, az Isten áldja meg.

Az ember megnézi a pénzt, egy szót se szól . . . Ezért? . . .

Negyed óra múlva már kint kocog újra a kicsi a csináltúton. Olyan könnyű, olyan üres, csak a szíve nehéz az asszonynak, meg a kis leánynak s amint sóhajt az őszelői szellő, egyre zsong, egyre esd a szó:

— Rozám . . . Vasárnap . . . Ertöd? . . .

[Folytatjuk.]

ves figyelmébe ajánljuk az egyesület tisztelt tagjainak, hogy mivel már a múlt hó 29-re összehívott gyűlés határozat képtelenség miatt megtartható nem volt, ez úttal a gyűlés, a megjelenő tagok számára való tekintet nélkül megfog tartatni.

Postai nyomtatvány változtatás.

Vesszük a következő értesítést: Tekintettel arra, hogy a most használatban lévő „Postautalványúrlapok, táviratfeladási lapok, postai-megbízási, francocédula és árubevallási-úrlapok“, folyó évi június hó végeig maradnak forgalomban, már most felkérem a közönséget, hogy ezen értékekből folyó évi június hó végén tul terjedő időre készletet ne szerezzon be, mert jelzett időn tul, vagyis folyó évi július hó 1-étől kezdődőleg már csak a fenti értékek új kiadásaúrlapjai fogadtatnak el.

Az orsovai lövészegylet közgyűlése. Az orsovai lövészegylet szokásos évi közgyűlését f. hó 11-én tartotta az Ozanics szálló éttermében. Ugy a működő mint a rendes tagok szép számmal jelentek meg, kiket Ruz Alajos úr, főlövész-mester üdvözölt, egyben megállapítván, a közgyűlés, határozott képességét. A közgyűlés, Kiss titkár, Freyler pénztáros és Müller Vilmos gondnok urak jelentését egy hangulag tudomásul vévén, sajnálkozását fejezte ki, hogy Seymann lövész-mester úr, ezen állásáról, leköszönt, eddigi és érdemeit méltatva, helyébe egy-hangulag Bajasch Miklós urat választotta meg.

A jövő évi költségvetésbe több tétel van felvéve, mely a lövölde szebitését elő segíti és így alapos remény lehet arra nézve, hogy szépkilátású terraceat, többen s többen fogják látogatni.

A közgyűlés ezután megválasztotta a számvizsgálókat Sibrik György, Szál József és Miklós Endre urak személyében. Kedves meglepetést okozott az egyesület derék Gondnokának Müller Vilmos úrnak az ajándéka, egy saját szerzeményü „Lövészinduló“, mely annál meglepőbb volt, hogy a közgyűlés után a már előbb betanított cigányok mindjárt el is húzták, a rendkívül kedves és felvillanyozó zenejü compositiot! Müller úr, kinek ez nem első ilyenmü szerzeménye, evvel ismét szép jelét adta zeneszerzői képességének, egyben egyletünk iránti szeretetének, és ennek következménye képpen Ruz főlövész-mester úr által szépröptü beszédben köszöntött fel. Az egylet egy-hangulag és nagy lelkesedéssel mondott köszönetel, egyben ezt a jegyzőkönyvben is megörökítette.

Közgyűlés után jó hangulatban fogyasztották el Ozanics valóban remekül készített halpaprikását és borjú pörköltjét, — a közgyűlés ottmaradt tagjai, kik a késő éjjeli órában távoztak el, a „lövész induló“ vidám hangjai mellett!

Idegenforgalom Orsován. A tavaszi és nyári hónapokban ezrekre megy azon idegenek száma, kik gyöngyözü vidékünket meglátogatják. E hó 20-án a „Josef Carl“ nevü hajóval a Turn-Szeverini „Furnicár“ egyesület mintegy 1000 tagja érkezett Orsovára. Katona zene volt velük, amely megérkezésük alkalmával magyar nótákat játszott és a derék turn-szeverini szomszédjaink — akiket igen sok orsovai a kikötőnél várt — szép hazánkat és ennek lakóit szám-

